

Dominique Engers

Dit is de week van Dominique Engers (46). Als sneldichter maakt zij samenvattingen op rijm van evenementen. Dinsdag doet zij dit op de Big improvement day in de RAI.

tekst **Matthew Kuper** fotografie **Maarten Bezem**

Hoe bereidt u zich voor op een evenement?

“Ik heb gemerkt dat het zonder voorbereiding het beste werkt, maar ik drink de avond ervoor niet en ga op tijd naar bed.”

Dus de grapjes bedenkt u niet van tevoren?

“Nee, het moet gaan over wat er op die dag gebeurt. Ik schrijf dan ook door tot de laatste seconde van het congres. Ik heb wel eens bedacht dat ik iemand te grazen ging nemen, bijvoorbeeld Balkenende. Uiteindelijk deed hij het erg goed en zou een grap zonder aanleiding te geforceerd zijn. Daarom stap ik er blanco in.”

Hoe word je een sneldichter?

“Ik heb lang in theaterrestaurants gewerkt, zoals Goldmund in Den Haag. De groepen die daar kwamen, stuurden een fax met leuke groepsinformatie, die mijn collega gebruikte voor tafelgesprekken. Ik maakte daar, tussen het bedienen door, een gedicht van. Iemand vroeg dit of ik dit ook bij een congres kon doen. Oorspronkelijk wilde ik cabaretier worden.”

En vanaf toen liep het storm?

“Niet direct. Maar er kwamen wel mensen naar me toe die mijn kaartje vroegen. Toen heb ik mijn gegevens op wat bierviltjes geschreven.”

Bent u niet bang dat u aan het eind van een congres met een lege blocnote staat?

“Ik doe al tien jaar niets anders dan dit, dus ik heb deze act inmiddels krankzinnig uitontwikkeld. Ik ben niet meer bang dat ik geen rijmwoorden weet of dat mijn gedicht niet af is. Ik heb er wel lang over gedaan om dit zo goed en zelfverzekerd te kunnen.”

Waar kan u wel zenuwachtig van worden?

“Technische dingen. Op de dag dat president Obama geïnaugureerd werd, was Richard Branson gastspreker op een congres in de RAI. Na zijn speech vloog hij direct naar Amerika om bij de plechtigheid aanwezig te zijn. Ik stond in de RAI klaar om een gedicht voor te lezen, en toen ging het brandalarm af, vijftien minuten lang. Daarna waren de beelden van zijn inauguratie via livetelevisie te volgen. Toen ik uiteindelijk begon, zat niemand meer op mij te wachten.”

Hoe is dat toen afgelopen?

“Ik heb mijn gedicht voorgelezen, maar als ik de organisator was geweest, had ik mijn optreden geschrapt. De volgende dag kreeg ik wel een enorme bos bloemen van hen thuisgestuurd.”

‘Na het brandalarm zat niemand meer op mij te wachten’

Wat is uw bijzonderste opdracht ooit?

“Dat was een evenement in de buurt van pretpark Walibi, waar vrouwelijke vrachtwagenchauffeurs een poging deden het record convooirijden te breken, wat overigens gelukt is.”

Wat maakte dat zo speciaal?

“Door al die trucks lag er veel modder, waar ik met mijn congrespakje tot mijn knieën inzakte. Ik stond tussen dames van negentig kilo die kisten droegen en van pitbulls houden. Ik reed met de voorste wagen mee, waar mijn chauffeuse door haar ‘bakkie’ met collega’s praatte. ‘Krijgen jullie na achthonderd kilometer ook altijd last van een slapende kut?’ zei ze ineens. Ik wist niet wat ik hoorde. Ik het in mijn gedicht gebruikt. Wat bleek, er waren er meer met last.”

Heeft u met al die congressen en opdrachten nog wel tijd voor leuke dingen?

“Ik ga vanavond in café Kobalt aan het Singel eten met mijn man Ralf en vrienden. Dat is altijd gezellig en zal waarschijnlijk laat worden. Ik kijk overigens ook uit naar het moment dat mijn vader en moeder dit in *PS van de Week* lezen. Ze weten er nog niets van.”

U woont in Geuzenveld. Wat maakt dit stadsdeel zo leuk?

“Er zijn heerlijke hardloop- en wandelroutes, die nog mooier worden als De Tuinen van West helemaal af zijn. Ik vind het ook erg leuk om naar Podium Mozaïek te gaan voor lekker eten en voorstellingen.”

Ziet u ergens tegenop deze week?

“Ik moet mijn poes Minette laten inslapen. Ik heb haar al twintig jaar. Ik weet nog dat ik haar uit het asiel op de Polderweg haalde. Haar omschrijving was ‘Niet te handhaven’, maar na zich veertien dagen achterin de boekenkast te hebben verstopt, was het een engeltje.”

Wilt u een gedicht over dit interview voordragen?

“Een interview voor *Het Parool*, in een Amsterdamse kroeg / Waar een knappe knul mij nogal ernstig ondervroeg / Wat haalt het artikel niet en wat meldt men beslist? / Dat blijft altijd de keuze van Meneer de Journalist / Na zestien koppen koffie en ruim tweeënhalf uur smoezen / Werd ik voornamelijk geciteerd over slapende poezen.”